

Arrest

nr. 84 226 van 5 juli 2012
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 5 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 januari 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende samen met zijn echtgenote op 9 augustus 2011 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Na de vaststelling dat verzoeker en zijn echtgenote naar België reisden met een visum afgeleverd door de Hongaarse autoriteiten, werden deze op 29 september 2011 om de overname van verzoeker en zijn echtgenote verzocht op grond van artikel 9.2 van de verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening).

1.3. Op 18 oktober 2011 stemden de Hongaarse autoriteiten in met dit verzoek tot overname.

1.4. Op 17 januari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1998 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde G. O. (...) -> correctie: H. O. (...) geboren te Baku, op (In) 27.07.1084

van nationaliteit te zijn : Azerbeidzjan (Rep.)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Hongarije toekomt, met toepassing van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9.2 van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 09/08/2011 voor de tweede maal asiel aan in België. Hij deed dit samen met zijn echtgenote Z., S. (...) en haar kind uit haar eerste huwelijk, S., A. (...). Betrokkene beweert Azerbeidzjan op 28/07/2011 verlaten te hebben en per trein en auto via Oekraïne naar België te zijn gereisd. Onderzoek heeft echter aangetoond dat de betrokkene met een visum voor Hongarije reisde, verkregen op de Hongaarse ambassade van Baku in Azerbaidjan. Betrokkene verzwijgt dit in zijn interview: hij legt een identiteitskaart, huwelijksacte en geboorteacte voor, maar geen paspoort met visum.

Op 04/04/2011 werd door onze diensten een verzoek voor overname gericht aan de bevoegde Hongaarse instanties, die op 18/10/2011 op grond van artikel 9.2 van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd om van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene antwoordde dat zijn ouders en broer in België verblijven. Betreffende dit motief benadrukken we dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen, neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Dit impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. We benadrukken dat de Hongaarse instanties instemden met de terugname van de betrokkene en met de behandeling van zijn asielaanvraag. We wijzen erop dat Hongarije de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hongarije onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Hongarije neemt de asielaanvraag van België over. Hongarije kent onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. In geval van een eventuele verwijdering kan beroep worden ingesteld tegen elke beslissing van uitwijzing en kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Mensenrechten (EHRM).

De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen vrees ten overstaan van de Hongaarse instanties en maakte geen melding van feiten of omstandigheden die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM,

De betrokkene verklaarde familie in België te hebben: zijn beide ouders en zijn broer. Wat de in België verblijvende familie betreft, merken we op dat, volgend op het schrijven van Meester Sophie Copinschi van 12/12/2011, de betrokkene meerderjarig is en deze niet kan worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003. Bijgevolg kunnen de artikels 14, 7 en 8 van Verordening 343/2003 niet worden ingeroepen.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene dat hij last heeft van stress. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan het voor zijn asielaanvraag bevoegde land, Hongarije, een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening

343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9.2 van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het tijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Hongaarse autoriteiten."

1.5. Op 18 januari 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) t.a.v. de echtgenote van verzoeker. Zij diende een afzonderlijk schorsings- en annulatieberoep in (rolnr. 93 767) dat door de Raad verworpen werd bij arrest nr. 84 227 van 5 juli 2012.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoeker formuleert zijn enig middel als volgt: *"Enig middel genomen uit de manifeste appreciatiefout, de schending van de artikelen 48/3 en 48/4, 51/5 en 62 en 9ter van de wet van 15 december 1980 zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, van de artikelen 1, A 2, 15 en 33 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 met betrekking tot het statuut van vluchtelingen, van het artikel 19 § 2 van liet Reglement 343/2003, artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens, het principe van de verplichting tot adequate motivering van administratieve beslissingen, het beginsel van behoorlijk bestuur, het proportionaliteitsbeginsel et het non-discriminatiebeginsel, het voorzichtigheidsprincipe, het beginsel volgens hetwelk een administratieve overheid, alle pertinente elementen van de zaak in beschouwing dient te nemen, wanneer ze een beslissing neemt, van de schending van substantiële vormvereisten en/of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, machtsoverschrijding of –afwending".*

Verzoeker geeft de bestreden beslissing weer en betoogt daarna als volgt:

"1.

Het artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 voorschrijft dat :

« § 1er.- Vanaf het ogenblik dat de vreemdeling een asielaanvraag indient aan de grens of in het binnenland van het Koninkrijk, overeenkomstig artikel 50, 50 bis, 50 ter of 51, de Minister of zijn afgevaardigde overgaat tot het bepalen van de verantwoordelijke Staat tot het onderzoeken van de asielaanvraag, in overeenstemming met de Europese reglementering, waaraan België gebonden is.

Hiertoe, kan hij vastgehouden worden in een welbepaalde plaats voor een strict noodzakelijke periode, zonder dat de duurtijd van deze vasthouding of van deze detentie, de maand te boven kan gaan

1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfstitel of een reisdocument, waarop een visa of een getuigschrift is op aangebracht getuigende van de afleveringsplaats van de visa, waarvan de duurtijd van de validiteit is verstreken, afgeleverd door een Staat die gehouden is zich te houden aan de Europese regelgeving met betrekking tot het bepalen van de verantwoordelijke Staat voor de behandeling van de asielaanvraag, of ;

2° de vreemdeling die niet beschikt over toegangsdocumenten zoals gedefinieerd in het artikel 2, en die naar zijn eigen zeggen, verbleven heeft in een dergelijke Staat, of ;

3° de vreemdeling die niet beschikt over toegangsdocumenten zoals gedefinieerd in het artikel 2 en waarvan de afname van digitale afdrukken, conform aan het artikel 51/3, aangeeft dat hij verbleven heeft in een dergelijke Staat.

Wanneer het aangetoond is dat de behandeling van een aanvraag tot tenlastename of tot terugname van een asielaanvrager in het bijzonder complex is, kan de duurtijd van de vasthouding of de detentie verlengd worden door de minister of zijn afgevaardigde voor een periode van een maand.

Niettegenstaande de 1ste alinea's, onderzoekt de Commissaris-Generaal voor vluchtelingen en staatslozen de asielaanvraag ingediend door een begunstigde van de voorlopig toegestane bescherming, wat dit betreft, om te verblijven in het Koninkrijk.

Indien de vreemdeling geen gevolg geeft aan een convocatie of op een aanvraag tot inlichtingen binnen de vijftien dagen na zending van deze, wordt er beschouwd dat de vreemdeling verzaakt heeft aan zijn asielaanvraag.

§ 2.- Zelfs als in toepassing van de criteria van de Europese reglementering, waartoe België gebonden is, de behandeling van de aanvraag niet toekomt aan België, kan de minister of zijn afgevaardigde op ieder ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is voor het onderzoeken van de aanvraag.

De aanvraag waar de behandeling toekomt aan België, of waarvoor ze de verantwoordelijk opneemt, is onderzocht conform aan de bepalingen van huidige wet.

§ 3.-Indien België niet verantwoordelijk is voor het onderzoeken van de aanvraag, neemt de Minister of zijn afgevaardigde contact op met de verantwoordelijke Staat, teneinde om de asielaanvrager ten laste te nemen of terug te nemen, in de condities voorzien door de Europese reglementering, waardoor België gebonden is.

Wanneer de asielaanvrager dient getransfereerd te worden naar de verantwoordelijke Staat, kan de Minister of zijn afgevaardigde hem de toegang of het verblijf ontzeggen tot het Koninkrijk en hem verplichten om zich voor te stellen nabij zijn bevoegde autoriteiten van deze Staat, voor een bepaalde datum.

Indien de Minister of zijn afgevaardigde beschouwen dat het noodzakelijk is om een effectieve transfert te garanderen, kan hij zonder duurtijd de vreemdeling terugbrengen naar de grens.

Hiertoe, mag de vreemdeling worden vastgehouden of in detentie gehouden worden op een welbepaalde plaats, gedurende een strict noodzakelijke duurtijd, ter uitvoering van de transfert, zonder dat de duurtijd van de detentie of de vasthouding, een maand te boven kan gaan.

Er is geen rekening gehouden met de duurtijd van de vasthouding of detentie zoals gedefinieerd in de 1ste §, alinea 2." (vrije vertaling)

2.

Ter hoofdtitel, dient er te worden onderstreept dat de bestreden aktes en beslissingen, genomen door de tegenpartij op datum van 18 januari 2012 en betekend aan de verzoeker op datum van 6 maart 2012, vermelden geenszins de aanvraag tot machtiging van het verblijf voor meer dan drie maanden om medische redenen, aanvraag steunende op het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, ingediend nabij de Dienst voor Vreemdelingenzaken via een aangetekend schrijven van 16 december 2011 en geïncodeerd door de bevoegde dienst van de Dienst voor Vreemdelingenzaken op datum van 20 januari 2012.

Welnu, volgens jurisprudentie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen :

« De vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indient zal dus niet verwijderd worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 van het E. V.R.M. » (RVV, 31/07/2008, Arrest n° 14.767, zaak 24.093 II).

In huidig geval, heeft de verzoeker, op datum van 16 december 2011, wanneer hij nog steeds op wettelijke manier op Belgisch territorium was, verblijf gedekt door een bijlage 26, ingediend, nabij de Dienst voor Vreemdelingenzaken, een aanvraag tot machtiging van het verblijf voor meer dan drie maanden om medische redenen, aanvraag steunende op het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980,

Deze aanvraag, gesteund op de gezondheidsstaat van de verzoeker, heeft, tot op heden, niet het voorwerp gemaakt van welke beslissing dan ook vanwege de bevoegde Belgische autoriteiten.

Bovendien, kan men niet anders dan vast te stellen dat de bestreden aktes en beslissing geen enkele vermelding maken van deze aanvraag steunende op het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

In dit opzicht, dient er te worden onderstreept dat in bijlage bij de aanvraag tot machtiging van het verblijf voor meer dan drie maanden om medische redenen, ingediend per aangetekend schrijven op datum van 16 december 2011, gevoegd was bij het rapport opgesteld door de HUNGARIAN HELSINKI COMMITTEE, op datum van december 2011, rapport in hetwelk met name verduidelijkt is dat :

« « Volgens het « Hungarian Helsinki Comité », kan Hongarije, op huidig ogenblik, geen aangepaste onthaalcondities verzekeren, alsook niet een toegang tot bescherming voor de asielaanvragers teruggestuurd naar dit land, in het kader van de Dublin-procedure :

volgens de algemene regel, krijgen asielaanvragers die teruggestuurd worden naar Hongarije onder Dublin, een advies tot verwijdering vanaf hun aankomst in het land, zonder dat in beschouwing wordt genomen dat het hun wil is om een asielaanvraag in te dienen ;

- de « gedublineerde personen » die voorheen een asielaanvraag hebben ingediend in Hongarije, kunnen de procedure niet hervatten die reeds gestart is (onderbroken aanvraag), indien zij hun aanvraag wensen te behouden, zal deze beschouwd worden als zijnde een « latere » aanvraag ;

- de « latere » asielaanvragers voorzien geen enkel opschortend effect op de verwijderingsmaatregelen (behalve in uiterst zeldzame gevallen) ; bijgevolg, zijn de personen die dienden terug te keren naar Hongarije onder het Dublin-Reglement, vaak geconfronteerd met een risico tot verwijdering, zelfs indien hun asielaanvraag niet onderzocht is geweest door een lidstaat van de EU ;

een meerderheid van de « gedublineerden » zijn geplaatst in retentie, naar aanleiding van een beslissing tot verwijdering die systematisch wordt genomen ten aanzien van hen, zonder dat hun persoonlijke situatie in beschouwing zou worden genomen, of er een alternatief aan de retentie in oenschouw zou worden genomen ;

- de controle die de justitiële macht uitoefent over de retentie van immigranten is inefficiënt, en de plaatsing en retentie worden quasi-systematisch verlengd ;

- de «gedublineerden » (teruggestuurd naar Hongarije) die niet in detentie werden geplaatst, worden van goede onthaalcondities weerhouden, vermits hun « latere » asielaanvraag hen het recht niet geeft op een verblijfplaats of op een begeleiding vanwege begeleidingsdiensten, die, in normale omstandigheden, aangeboden wordt aan asielaanvragers. ».

In deze zelfde aanvraag, heeft de Raadsman van de verzoeker de aandacht van de Dienst voor Vreemdelingenzaken gevestigd op het feit dat in geval van terugkeer naar Hongarije, de verzoeker meer dan waarschijnlijk geen beroep zal kunnen doen op medische zorgen, die zijn gezondheidsstaat nochtans vereist.

In dit opzicht, dient er te worden onderstreept, dat gedurende zijn interview door de Dienst voor Vreemdelingenzaken op datum van 12 september 2011, de verzoeker verklaard heeft dat hij leed aan stress, woord louter gebruikt om zijn zware depressieve staat te omschrijven in hetwelk hij zich bevond.

Ter ondersteuning van deze aanvraag tot machtiging van het verblijf voor meer dan drie maanden ingediend per aangetekend schrijven op datum van 16 december 2011, heeft de verzoeker een medisch certificaat ingediend, verduidelijkende, onder meer dat hij lijdt aan een zware depressie en, dat-in geval van het stopzetten van de behandeling, er een risico tot evolutie naar psychose is.

Welnu, deze elementen werden op geen enkele wijze onderzocht door de tegenpartij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, beslissing nochtans betekend aan de verzoeker meer dan een maand en een half na het incoderen van deze aanvraag, steunende op het artikel 9ter, nabij de bevoegde dienst voor de Dienst voor Vreemdelingenzaken.

In dit opzicht, dient er te worden onderstreept, dat in een Arrest van n° 62.036 van 24 mei 2011, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beslist heeft dat :

« (...) In huidig geval, indien het enkel voorleggen in bijlage van het verzoek van verschillende algemene rapporten, aangevende, met name, van belangrijke toegangsmoeilijkheden tot gezondheidszorgen in de Poolse centra voor asielaanvragers, niet volstaat, op zich, om vast te stellen of er een risico aanwezig is op de schending van het artikel 3 van het EVRM, is dit risico echter in huidig geval wel degelijk aanwezig voor de eerste verzoekende partij, door middel van een certificaat voorgelegd in bijlage aan huidig verzoek. Meer bepaald, een medisch certificaat opgesteld op datum van 3 december 2010, aangevende dat de verzoekende partij lijdt aan verschillende Pathologieën, die een opvolging noodzakelijk door een psychiater en een neuroloog en die, bij gebreke aan zorgen, kunnen leiden tot zware complicaties.

De Raadsman stelt vast dat ondervraagd over haar gezondheidsstaat, de verdedigende partij met het oog op terugname door de Poolse autoriteiten, de eerste verzoekende partij verklaard heeft te lijden aan psychologische problemen en aan een schedeltraumatisme.

De Raadsman stelt vast dat het niet als vaststaand kan beschouwd worden dat de verdedigende partij in het bezit zou geweest zijn van een aanvraag tot machtiging van het verblijf, alvorens de litigieuze beslissingen te nemen, dat vanaf dat deze aanvraag werd toevertrouwd aan de postdiensten de vooravond van de hiervoor genoemde beslissingen. Hij stelt in ieder geval vast dat de hierboven genoemde verklaring geconsigneerd is geweest in het kader van de rubriek bestemd tot het verzamelen van informatie met betrekking tot de gezondheidsstaat van asielaanvragers, op dergelijke manier doet het dit allerm minst wat dit punt betreft, was de verdedigende partij in het bezit van een concreet element die ertoe zou verplichten om zich nog meer vragen te stellen met betrekking tot een mogelijke schending in huidige van het artikel 3 van het EVRM in geval van uitzetting in Polen van de familie, die de verzoekende partijen vormen en van hun kinderen, in het bijzonder gelet op de gezondheidsstaat van de eerste verzoekende partij, om over te gaan tot het verrichten van meer onderzoeken met betrekking tot de toegang tot de noodzakelijke medische zorgen, in het centrum voor asielaanvragers in Polen.

Vanaf het ogenblik dat de onderzoeken, die hadden moeten worden uitgevoerd door de verdedigende partij, in staat zouden kunnen stellen om deze laatste ertoe aan te zetten om beroep te doen in huidig geval van de soevereiniteitsclausule voorzien door het Reglement 343/2003, hem in staat stellende om de asielaanvragen van de verzoekende partijen te kunnen onderzoeken, zijn de bevelen tot het verlaten van het territorium vergezeld door de beslissingen tot weigering van het verblijf in tegenstelling tot hetgeen de verdedigende partij beweert, niet de enige aktes die in staat zouden stellen om opnieuw voorwerp van discussie te zijn van de verzoekende partijen.

Het enig middel, getrokken uit de schending van het artikel 3 van het EVRM en van de algemene zorgplichtverplichting is in de mate van hetgeen hierboven beschreven is, gesteund en volstaat om de nietigverklaring van de bestreden aktes te rechtvaardigen. ». (vrije vertaling)

Een identieke redenering dient toegepast te worden op huidig geval.

Vanaf dan, en in overeenstemming met de wettelijke bepalingen en principes hiervoor genoemd, zijn de bestreden aktes en beslissingen niet op een wettelijke manier gemotiveerd en dienen dus nietigverklaard te worden.

3.

Bovendien, dat de beslissing tot weigering van het verblijf samen met het bevel het territorium te verlaten (bijlage 26 quater), het artikel 19 § 2 van het Reglement 343/2003 schendt.

Inderdaad, deze bepaling schrijft voor dat :

« 2. De beslissing gedefinieerd in paragraaf 1 is gemotiveerd. Zij omvat de indicaties met betrekking tot de relatieve duurtijd tot het tot stand brengen van de transfert en omvat, indien noodzakelijk, de informatie met betrekking tot de plaats en de datum waarop de aanvrager zich dient voor te stellen, indien hij zich op eigen middelen in de lidstaat begeeft. »

In huidig geval, kan men niet anders dan vast te stellen dat de bijlage 26 quater betekend is aan de verzoeker op datum van 28 april 2010, houdt geen enkele indicatie in van de duurtijd met betrekking tot het tot stand brengen van de transfert van de verzoeker naar Polen ;

Tenslotte, schendt de bestreden beslissing het voorgenoemde artikel 19 § 2.

4.

Door de bestreden beslissingen te nemen, heeft de afgevaardigde van Minister eveneens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de motivering van administratieve aktes heeft geschonden.

Om aan de wensen van de wetgever te voldoen, dient de administratieve beslissing genomen ten aanzien van een asielaanvrager wettelijk gemotiveerd te worden conform aan de vereisten voorzien door het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De wet van 29 juli 1991 vermeldt in haar artikel 2 de verplichting om op formele wijze elke administratieve beslissing met individuele draagwijdte te motiveren.

Het artikel 3 van dezelfde wet stelt dat "opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen." Hetzelfde artikel stelt eveneens dat de motivering "afdoende moet zijn."

Welnu, in huidig geval, is er duidelijk aangetoond hiervoor dat de motivering van de bestreden beslissing niet adequaat is, de Dienst voor Vreemdelingenzaken hebbende geen rekening gehouden met de bijzondere situatie van de verzoeker.

Bovendien, dient de draagwijdte van de motivering moet in overeenstemming zijn met het belang van de beslissing (LEROY M., « La nature, l'étendue et les sanctions de l'obligation de motiver », in het Rapport de la journée d'études de Namur du 8 mai 1992 sur la motivation formelle des actes administratifs, 12-13).

De eis van de motivering van een beslissing heeft als doel dat de betrokkene volledige kennis heeft van de redenen die de beslissing rechtvaardigen (Raad van State, 12.05.1989, Arrest 32.560, R.A.C.E., 1989).

Inderdaad, «een beslissing motiveren in de formele zin van het woord, is het uiteenleggen, uitleggen in de beslissing zelf de redenering in rechte en in feite, dat gediend heeft voor de motivering. Het is het officialiseren in het wat en waarom de auteur van de beslissing geoordeeld heeft zijn bevoegdheid te kunnen toepassen op de situatie in feite dat hem is voorgelegd » (LAGASSE D., « La loi du 28.7.1991 relative á la motivation formelle des actes administratifs », Orientations, 1993, p. 68, vrije vertaling).

Dat bovendien de motivering ook nog "afdoende" moet zijn, te weten dat zij betrekking moet hebben tot de beslissing, dat zij duidelijk, precies, volledig, en voldoende dient te zijn.

De Raad van State heeft de gelegenheid gehad om zich uit te spreken omtrent hetgeen dient te worden begrepen onder het begrip "motivering".

Het is niet voldoende dat het administratief dossier bepaalde feiten bevat op dewelke een beslissing gestoeld is om te kunnen oordelen dat aan de motivering werd voldaan (zie D VANDERMEERSCH, Chron, de jurip., « L'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, J.T., 1987, p. 588 en volgende ; Raad van State, 24/08/1993, Arrest 42:488).

De Raad van State oordeelt immers terecht dat er enkel acht kan worden geslaan op de redenen die in de bestreden beslissing vermeld staan (C.E., 30.3.1993, Arrest 42.488).

Er dient immers op te worden gewezen dat de administratie ertoe gehouden is « zich een discipline op te leggen die haar verplicht om over te gaan tot een minutieus onderzoek van iedere zaak en haar beslissingen te rechtvaardigen, zonder zich te kunnen verschuilen achter de kennis van de geïnteresseerden van de motieven van de beslissingen hen betreffende, op een manier om hen in staat te stellen om na te gaan of er overgegaan is tot dit onderzoek » (Parl. St. Senaat, 1990-1991, n° 215-2 (s.e. 1998), vrije vertaling).

In huidig geval, blijkt er duidelijk dat de motivering van de bestreden aktes en beslissingen noch precies, noch voldoende, noch volledig zijn.

Inderdaad, deze beslissing geeft aan dat :

« Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene dat hij last heeft van stress. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan het voor zijn asielaanvraag bevoegde land, Hongarije, een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM.»

Welnu, deze motivering wordt tegengesproken door de informatie behouden in het rapport opgesteld door de HUNGARIAN HELSINKI COMMITTEE op datum van december 2011, rapport in hetwelk met name verduidelijkt is dat :

« « Volgens het « Hungarian Helsinki Comité », kan Hongarije, op huidig ogenblik, geen aangepaste onthaalcondities verzekeren, alsook niet een toegang tot bescherming voor de asielaanvragers teruggestuurd naar dit land, in het kader van de Dublin-procedure:

- volgens de algemene regel, krijgen asielaanvragers die teruggestuurd worden naar Hongarije onder Dublin, een advies tot verwijdering vanaf hun aankomst in het land, zonder dat in beschouwing wordt genomen dat het hun wil is om een asielaanvraag in te dienen ;

- de « gedublineerde personen » die voorheen een asielaanvraag hebben ingediend in Hongarije, kunnen de procedure niet hervatten die reeds gestart is (onderbroken aanvraag), indien zij hun aanvraag wensen te behouden, zal deze beschouwd worden als zijnde een « latere » aanvraag ;

- de « latere » asielaanvragers voorzien geen enkel opschortend effect op de verwijderingsmaatregelen (behalve in uiterst zeldzame gevallen) ; bijgevolg, zijn de personen die dienden terug te keren naar Hongarije onder het Dublin-Reglement, vaak geconfronteerd met een risico tot verwijdering, zelfs indien hun asielaanvraag niet onderzocht is geweest door een lidstaat van de EU ;

- een meerderheid van de « gedublineerden » zijn geplaatst in retentie, naar aanleiding van een beslissing tot verwijdering die systematisch wordt genomen ten aanzien van hen, zonder dat hun persoonlijke situatie in beschouwing zou worden genomen, of er een alternatief aan de retentie in ogenschouw zou worden genomen ;

- de controle die de justitiële macht uitoefent over de retentie van immigranten is inefficiënt, en de plaatsing en retentie worden quasi-systematisch verlengd ;

- de « gedublineerden » (teruggestuurd naar Hongarije) die niet in detentie werden geplaatst, worden van goede onthaalcondities weerhouden, vermits hun « latere » asielaanvraag hen het recht niet geeft op een verblijfplaats of op een begeleiding vanwege begeleidingsdiensten, die, in normale omstandigheden, aangeboden wordt aan asielaanvragers. ».

De recente informatie hiervoor overgenomen stelt dus in staat om te beschouwen dat in geval van terugkeer naar Hongarije, de verzoeker meer dan waarschijnlijk geen toegang zou hebben tot medische zorgen, die zijn gezondheidsstaat nochtans vereist.

In dit opzicht, dient er te worden onderstreept, dat tijdens het interview door de Dienst voor Vreemdelingenzaken op datum van 12 september 2011, heeft de verzoeker verklaard te lijden aan stress, woord louter gebruikt om de zware depressieve staat te omschrijven waarin hij zich op dat ogenblik bevond.

Ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging van het verblijf voor meer dan drie maanden, ingediend per aangetekend schrijven van 16 december 2011, heeft de verzoeker een medisch certificaat voorgelegd, verduidelijkend dat hij lijdt aan een zware depressie en, dat in geval van het stopzetten van de behandeling, hij het risico loopt op evolutie naar psychose.

Uit hetgeen vooraf gaat vloeit voort dat de verzoeker had moeten worden beschouwd, als zijnde samen met zijn echtgenote en hun twee minderjarige kinderen, als zijnde een kwetsbaar persoon in het licht van de elementen die hij heeft ingeroepen (met name zijn medische problemen) en dat, bijgevolg, een terugkeer naar Hongarije bijna gelijk gesteld wordt niet een onmenselijke en vernederende behandeling, in de zin van het artikel 3 van het EVRM.

Tenslotte, is de bestreden beslissing niet wettelijk en geldig gemotiveerd.

IV. MOEILIK TE HERSTELLEN ERNSTIG NADEEL

De uitvoering van de bestreden aktes en beslissingen zou de verzoeker en zijn echtgenote een ernstig, moeilijk te herstellen nadeel berokkenen.

Inderdaad, de verzoeker stelt medisch-psychiatrische problemen voor en zou, in geval van terugkeer naar Hongarije, meer dan waarschijnlijk niet kunnen genieten van welke medische opvolging ook (zie hiervoor).

Ten subsidiaire titel, dient er te worden onderstreept dat de verzoeker en zijn familie, vanaf het ogenblik van hun aankomst in Hongarije, het risico lopen op een plaatsing in een gesloten centrum (zie hiervoor). Dit element dient in beschouwing te worden genomen, teneinde een mogelijke schending van het artikel 3 van het EVRM.”

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste en enig middel stelt verzoeker een schending voor van de artikelen 48/3, 48/4, 51/5, 62 en 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1A, 2, 15 en 33 van de Vluchtelingenconventie, van artikel 19§2 van het reglement 343/2003, van artikel 3 EVRM, van het non discriminatiebeginsel, het proportionaliteitsbeginsel, het voorzichtigheidsbeginsel.

Verzoeker verwijt de verwerende partij in de beslissing niets gesteld te hebben over de aanvraag om machtiging tot verblijf die werd ingediend bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 16 december 2011. Hij voegt toe dat hij reeds d.d. 12 september 2011 verklaarde te lijden aan stress. Hij zou op 16 december 2011 een medisch certificaat hebben ingediend waaruit blijkt dat hij lijdt aan stress. Hij stelt dat de Hongaarse autoriteiten waarschijnlijk geen toegang bieden tot de zorgen die hij nodig heeft.

De verwerende partij merkt op dat uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker d.d. 16 januari 2012, en niet op 16 december 2011 zoals hij beweert in zijn verzoekschrift, een schrijven opstelde waarbij hij een aanvraag indiende bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Eén dag nadien, zijnde d.d. 17 februari 2012, werd de bestreden beslissing genomen. Gelet op die korte tijdsspanne is het geenszins kennelijk onredelijk te bedenken dat de aanvraag 9ter nog niet in het dossier aanwezig was op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd.

In ieder geval blijkt geenszins uit het administratieve dossier dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf niet behandeld zou worden alvorens zij zullen worden overgedragen aan de Hongaarse autoriteiten. In ieder geval beschikt verzoeker steeds over de mogelijkheid om een verlenging van het bevel te vragen om medische redenen zodat er geen enkel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt.

Het is inderdaad zo dat verzoeker, tijdens het Dublinverhoor d.d. 12 september 2011, verklaarde last te hebben van stress door de situatie in België. De beslissing ging wel degelijk in op deze verklaring en stelde hieromtrent het volgende:

"(...) gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene dat hij last heeft van stress. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een voordracht van de betrokkene aan het voor zijn asielaanvraag bevoegde land, Hongarije, een schending zou betekenen van artikel 3 EVRM.(...)"

Uit het administratieve dossier blijkt niet als zou er door verzoeker enig medisch attest zijn voorgelegd tijdens zijn Dublinverhoor, waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden. Verzoeker toont niet aan dat er andere elementen zijn die ter kennis waren gebracht aan de verwerende partij op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd en waarmee geen rekening gehouden werd.

Verzoeker toont niet aan dat Hongarije niet het bevoegde land zou zijn om de asielaanvraag te behandelen. De bestreden beslissing werd derhalve op correcte wijze genomen in toepassing van artikel 9.2 van de Dublin II verordening, daar hij in het bezit was van een visum van Hongarije.

Verzoeker kan niet dienstig een schending inroepen van de artikelen 48/3, 48/4, 51/5, en van de artikelen 1A, 2, 15 en 33 van de Vluchtelingenconventie daar de asielaanvraag zal behandeld worden door de Hongaarse autoriteiten.

Louter ten overvloede merkt de verwerende partij op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een uiterst loutere hypothetische bewering volgens de welke er 'waarschijnlijk in Hongarije geen medische zorgen voorhanden zijn'.

Wat de schending van artikel 3 EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Inzonderheid volstaat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Met deze algemene bewoordingen toont verzoeker geenszins een schending van artikel 3 EVRM aan.

Het enig middel is niet ernstig.

IV. HET MOEILIJK TE HERSTELLEN ERNSTIG NADEEL

Verzoeker werpt een schending op van artikel 3 EVRM, doch maakt dit niet in concreto aannemelijk (zie supra).

Verzoekende partij toont niet aan de hand van voldoende precieze en nauwkeurige gegevens aan, als gevolg van de bestreden beslissing, een nadeel te ondervinden dat moeilijk te herstellen is, dat persoonlijk is, dat niet aan haar zelf te wijten is en dat niet louter hypothetisch is."

2.3. Onder “*middel*” moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of dit beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

De Raad stelt vast dat verzoeker in de uiteenzetting van zijn enig middel nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze volgende bepalingen en beginselen, opgesomd in zijn enig middel, geschonden werden door de bestreden beslissing: de artikelen 48/3, 48/4, en 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 1, A 2, 15 en 33 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 met betrekking tot het statuut van vluchtelingen, “het” beginsel van behoorlijk bestuur, het proportionaliteitsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel en het voorzichtigheidsprincipe. Verzoeker maakt ook niet duidelijk op welke de wijze de bestreden beslissing getuigt van een schending van substantiële vormvereisten en/of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, en van machtsoverschrijding of -afwending.

Derhalve zijn deze onderdelen van het middel onontvankelijk.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. Een van de kernpunten van verzoekers betoog is dat de verwerende partij geen rekening gehouden heeft met en niet gemotiveerd heeft aangaande een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen die volgens verzoeker werd ingediend op 16 december 2011 “*en geïncodeerd (werd) door de bevoegde dienst van de DVZ op datum van 20 januari 2012*”.

2.6. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing genomen werd op 17 januari 2012. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de aanvraag steunende op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet door verzoeker werd opgesteld op 16 januari 2012 en aldus niet op 16 december 2011, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift verschillende malen verkeerdelijk voorhoudt.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt voorts dat er geen duidelijkheid bestaat omtrent de datum waarop verzoeker de voormelde aanvraag per aangetekend schrijven verzond naar de verwerende partij. Immers bevindt zich in het administratief dossier een kopie van de briefomslag waarin de bedoelde aanvraag verzonden werd, waarop verschillende data staan, namelijk een poststempel van 16 januari 2012 en een stempel van 18 januari 2012, voorafgegaan door de woorden “*aangetekend*”. Verzoeker geeft voorts zelf in zijn verzoekschrift aan dat zijn aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet door de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 januari 2012 werd “*geïncodeerd*”. Verzoeker geeft zo aldus zelf aan dat de gegevens omtrent zijn ‘aanvraag 9ter’ niet gekend waren door de verwerende partij op datum van het nemen van de bestreden beslissing, zijnde 17 januari 2012. Uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen ook gefaxt werd naar de verwerende partij, maar dit gebeurde op 19 januari 2012, zijnde na het treffen van de bestreden beslissing.

2.8. Verzoeker toont derhalve niet aan dat de verwerende partij reeds beschikte over zijn aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen op het ogenblik dat ze de bestreden beslissing trof, derwijze dat geen gebrek in motivering van de bestreden beslissing wordt aangetoond. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing beschikte om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)).

2.9. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat noch de uitdrukkelijke motiveringsplicht noch artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vereisen dat in een beslissing omtrent een asielaanvraag reeds dient gemotiveerd te worden aangaande of rekening dient gehouden te worden met een hangende aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. Deze kan het voorwerp zijn van een afzonderlijke beslissing.

2.10. Waar verzoeker in de inleiding van zijn verzoekschrift onder punt *“II. Feitenrelaas en voorgaanden”* nog betoogt dat hij *“nabij de Dienst voor Vreemdelingenzaken (solliciteerde) om de toepassing van het artikel 14 van het Reglement 343/2003”* en door de Dienst Vreemdelingenzaken *“geen enkel antwoord werd gegeven (...) op deze aanvraag”*, dient de Raad op te merken dat verzoekers argument feitelijke grondslag mist. Immers kan verwezen worden naar de vierde paragraaf van de bestreden beslissing, die luidt als volgt: *“De betrokkene verklaarde familie in België te hebben: zijn beide ouders en zijn broer. Wat de in België verblijvende familie betreft, merken we op dat, volgend op het schrijven van Meester Sophie Copinschi van 12/12/2011, de betrokkene meerderjarig is en deze niet kan worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003. Bijgevolg kunnen de artikels 14, 7 en 8 van Verordening 343/2003 niet worden ingeroepen.”*

Een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt derhalve niet aangetoond.

2.11. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift inhoudelijke kritiek uit op de motivering van de bestreden beslissing, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.12. De bestreden beslissing stelt: *“Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene dat hij last heeft van stress. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan het voor zijn asielaanvraag bevoegde land, Hongarije, een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM.”*

De Raad acht deze motivering deugdelijk en pertinent. Zij vindt feitelijke grondslag in het administratief dossier waarin zich verzoekers Dublininterview van 12 september 2011 bevindt. Op de extra vraag van de verwerende partij of verzoeker gezondheidsproblemen heeft, antwoordde hij immers niet meer dan: *“Ik heb stress door de situatie hier in BE.”* Verzoekers situatie kan dan ook niet vergeleken worden met de situatie van de vreemdeling waarop het door verzoeker in zijn verzoekschrift aangehaalde arrest van de Raad van 24 mei 2011 betrekking heeft en waaruit blijkt dat de betrokken vreemdeling bij zijn Dublin-interview verklaard had te lijden aan psychologische problemen en een schedeltraumatisme.

2.13. Verzoeker kadert in zijn verzoekschrift voormelde minimalistische verklaring dat hij leed aan stress in als *“woord louter gebruikt om zijn zware depressieve staat te omschrijven in welk hij zich bevond”*, doch deze aposteriori verklaring kan geen afbreuk doen aan de in punt 2.12. vermelde motivering van de bestreden beslissing.

2.14. Waar verzoeker de mening is toegedaan dat uit een rapport van het ‘Hungarian Helsinki Committee’ blijkt dat hij, in geval van terugkeer naar Hongarije, *“meer dan waarschijnlijk geen toegang zou hebben tot medische zorgen, die zijn gezondheidsstaat nochtans vereist”*, en *“dat, bijgevolg, een terugkeer naar Hongarije bijna gelijk gesteld (sic) wordt met een onmenselijke en vernederende behandeling, in de zin van artikel 3 van het EVRM”*, dient de Raad op te merken dat daargelaten de vraag of dit rapport inderdaad aantoont wat verzoeker zegt dat het aantoont en verzoeker zijn vrees voor een onmenselijke behandeling in Hongarije aan de hand van dit rapport voldoende concretiseert, uit het administratief dossier en uit verzoekers betoog blijkt dat hij dit rapport gevoegd had bij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. Te dezen kan verwezen worden naar het gestelde in de punten 2.5. tot 2.9. Verzoeker kan geen schending van artikel 3 EVRM doen gelden op grond van zijn medische toestand en de situatie in Hongarije op het vlak van medische omkadering, aangezien de bestreden beslissing slechts een antwoord biedt op verzoekers ingediende asielaanvraag, waarbij hij aangaande zijn gezondheidsproblemen niet meer verklaard had dan *“Ik heb stress door de*

situatie hier in BE.” Het zal zaak zijn een dergelijk argument te ontwikkelen tegen een gebeurlijke negatieve beslissing van de verwerende partij inzake verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen.

2.15. Voor zover verzoeker een schending van artikel 3 EVRM opwerpt omdat hij naar zijn oordeel riskeert verwijderd te worden zonder dat zijn aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen behandeld werd, dient de Raad op te merken dat uit niets blijkt dat verwerende partij een gedwongen overdracht van verzoeker naar Hongarije voorbereidt vooraleer diens aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen behandeld te hebben, minstens toont verzoeker dit niet aan. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota staat het verzoeker vrij een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen gelet op zijn medische toestand en de hangende aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

2.16. Artikel 19.2 van de Dublin II-verordening luidt als volgt:

“1. Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname van een asielzoeker, stelt de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, de asielzoeker in kennis van de beslissing om het asielverzoek niet te behandelen en van de verplichting om de asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling.

2. De in lid 1 bedoelde beslissing wordt gemotiveerd. In de kennisgeving wordt vermeld binnen welke termijn de overdracht zal plaatsvinden en, indien de asielzoeker zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft, waar en wanneer hij zich in die lidstaat moet melden. Tegen deze beslissing kan beroep of bezwaar worden aangetekend. Dit heeft geen opschortende werking voor de overdracht, tenzij het gerecht of de bevoegde instantie, indien de nationale wetgeving daarin voorziet, naar gelang van het geval een andersluidende beslissing neemt.”

2.17. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op een gemotiveerde wijze op de hoogte gebracht wordt van het feit dat de Belgische autoriteiten zijn asielaanvraag niet gaan behandelen en dat de Hongaarse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag. In fine van de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld: *“Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Hongaarse autoriteiten.”*

In de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing worden tevens de beroepsmogelijkheden vermeld die kunnen worden aangewend tegen de bestreden beslissing. Via de akte van kennisgeving waarin vermeld wordt dat hij ten laatste *“op datum van poststempel + 2 werkdagen + 7 dagen”* het grondgebied moet verlaten hebben, wordt ook duidelijk vermeld wanneer verzoeker in principe geacht wordt gevolg te geven aan de bestreden beslissing. De vermeldingen betekenen concreet dat de zeven werkdagen vermeld in de bestreden beslissing ingaan vanaf het ogenblik dat de beslissing die per post verzonden werd aan verzoeker, geacht wordt kenbaar gemaakt te zijn aan verzoeker.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij op 17 januari 2012 een schrijven gericht heeft aan verzoeker, waarbij hem gemeld werd met welke cel van de verwerende partij hij contact kon opnemen voor de reismodaliteiten. Verzoeker krijgt derhalve een grote vrijheid om uitvoering te geven aan de bestreden beslissing en kan een beroep doen op de verwerende partij om een eventueel vertrek naar Hongarije te helpen concretiseren.

Verzoeker toont derhalve niet aan dat artikel 19.2. van de Dublin II-verordening geschonden werd. Daar kan ten overvloede nog aan worden toegevoegd dat het uitvoeringsmodaliteiten betreft van de bestreden beslissing waarbij een mogelijke schending geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande is het enig middel, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA